

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 4/19
Λουξεμβούργο, 22 Ιανουαρίου 2019

Απόφαση στην υπόθεση C-193/17
Cresco Investigation GmbH κατά Markus Achatzi

Η αναγνώριση, εκ μέρους της Αυστρίας, της αργίας της Μεγάλης Παρασκευής μόνο για τους εργαζομένους που ανήκουν σε ορισμένες Εκκλησίες αποτελεί διάκριση λόγω θρησκείας την οποία απαγορεύει το δίκαιο της Ένωσης

Ενόσω η Αυστρία δεν τροποποιεί τη νομοθεσία της ώστε να αποκατασταθεί η ίση μεταχείριση, οι ιδιώτες εργοδότες έχουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την υποχρέωση να αναγνωρίζουν και για τους λοιπούς εργαζομένους τους τη Μεγάλη Παρασκευή ως αμειβόμενη ημέρα αργίας

Στην Αυστρία (όπου η πλειονότητα του πληθυσμού ανήκει στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία), η Μεγάλη Παρασκευή αποτελεί αμειβόμενη ημέρα αργίας μόνο για τα μέλη της Ευαγγελικής Λουθηρανικής Εκκλησίας και της Μεταρρυθμισμένης Ευαγγελικής Εκκλησίας, της Παλαιοκαθολικής Εκκλησίας και της Ευαγγελικής Εκκλησίας των Μεθοδιστών. Το ειδικό αυτό καθεστώς έχει σκοπό να παράσχει στα μέλη των Εκκλησιών αυτών τη δυνατότητα να ασκήσουν τα θρησκευτικά καθήκοντά τους κατά την ιδιαίτερα σημαντική για αυτούς ημέρα, χωρίς να απαιτείται προς τούτο συμφωνία με τον εργοδότη για τη λήψη άδειας.

Εάν τα μέλη των Εκκλησιών αυτών απασχοληθούν κατά την ημέρα αυτή, δικαιούνται πρόσθετη αμοιβή αργίας.

Ο Markus Achatzi είναι μισθωτός εργαζόμενος της Cresco Investigation, που είναι εταιρία ιδιωτικών ερευνών, και δεν είναι μέλος καμίας από τις ως άνω Εκκλησίες. Υποστηρίζει ότι στερήθηκε, λόγω διάκρισης εις βάρος του, την πρόσθετη αμοιβή για την εργασία που παρέσχε κατά τη Μεγάλη Παρασκευή, 3 Απριλίου 2015, και ζητεί, ως εκ τούτου, από τον εργοδότη του να του την καταβάλει.

Επιληφθέν της διαφοράς αυτής, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν η επίμαχη αυστριακή ρύθμιση συνάδει προς την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω θρησκείας, την οποία προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης¹.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο κρίνει ότι εισάγει άμεση διάκριση λόγω θρησκείας εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία προβλέπει, αφενός, ότι η Μεγάλη Παρασκευή είναι αργία μόνο για τους εργαζομένους που είναι μέλη ορισμένων χριστιανικών Εκκλησιών και, αφετέρου, ότι μόνο οι εργαζόμενοι αυτοί δικαιούνται πρόσθετη αμοιβή για την παρασχεθείσα εργασία, εφόσον απασχοληθούν κατά την ημέρα αυτή.

Η ως άνω εθνική νομοθετική ρύθμιση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί ούτε ως αναγκαίο μέτρο για τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων και των ελευθεριών άλλων ούτε ως ειδικό μέτρο με σκοπό την αντιστάθμιση μειονεκτημάτων για λόγους θρησκείας.

Ενόσω η Αυστρία δεν τροποποιεί, προς αποκατάσταση της ίσης μεταχείρισης, τη νομοθετική της ρύθμιση, ο ιδιώτης εργοδότης που υπόκειται στη ρύθμιση αυτή υποχρεούται να αναγνωρίζει και στους λοιπούς εργαζομένους του το δικαίωμα στην αργία της Μεγάλης Παρασκευής, εφόσον οι εργαζόμενοι αυτοί του έχουν προηγουμένως ζητήσει

¹ Όπως η απαγόρευση αυτή αποτυπώνεται στο άρθρο 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην οδηγία 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ 2000, L 303, σ. 16).

να απαλλαγούν από την υποχρέωση παροχής εργασίας κατά την ημέρα αυτή, και, κατά συνέπεια, να αναγνωρίζεται στους εργαζομένους αυτούς το δικαίωμα σε πρόσθετη αμοιβή για την παρασχεθείσα εργασία κατά την ως άνω ημέρα, αν ο εν λόγω εργοδότης δεν δεχθεί το αίτημά τους αυτό.

Όσον αφορά την ύπαρξη άμεσης διάκρισης λόγω θρησκείας, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η επίμαχη αυστριακή νομοθετική ρύθμιση εισάγει διαφορετική μεταχείριση η οποία στηρίζεται άμεσα στη θρησκεία των εργαζομένων. Ειδικότερα, το κριτήριο διαφοροποίησης που χρησιμοποιεί η εν λόγω νομοθετική ρύθμιση προκύπτει ευθέως από το συγκεκριμένο θρήσκευμα που πρεσβεύουν οι εργαζόμενοι.

Επιπλέον, η εν λόγω νομοθετική ρύθμιση έχει ως συνέπεια τη διαφορετική μεταχείριση συγκρίσιμων καταστάσεων, ανάλογα με το θρήσκευμα. Το Δικαστήριο επισημαίνει ως προς το ζήτημα αυτό ότι η αναγνώριση της Μεγάλης Παρασκευής ως αργίας υπέρ εργαζομένου που είναι μέλος μίας από τις ως άνω Εκκλησίες δεν εξαρτάται από την προϋπόθεση της εκπλήρωσης, εκ μέρους του εργαζομένου αυτού, συγκεκριμένων θρησκευτικών καθηκόντων κατά την ημέρα αυτή, αλλά μόνο από την τυπική προϋπόθεση της ιδιότητάς του ως μέλους μίας από τις ως άνω Εκκλησίες. Ο εργαζόμενος αυτός παραμένει ελεύθερος να διαθέσει κατά βούληση, παραδείγματος χάριν για ανάπαυση ή για ψυχαγωγία, τον χρόνο του κατά την αργία αυτή.

Όσον αφορά την ενδεχόμενη δικαιολόγηση της ως άνω άμεσης διάκρισης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι με την αναγνώριση της αργίας της Μεγάλης Παρασκευής υπέρ των εργαζομένων που είναι μέλη μίας από τις ως άνω Εκκλησίες επιδιώκεται να ληφθεί υπόψη η ιδιαίτερη σημασία που έχουν, για τα μέλη των Εκκλησιών αυτών, οι θρησκευτικές εκδηλώσεις που συνδέονται με την ημέρα αυτή. Εντούτοις, κατά το Δικαστήριο, **η επίμαχη ρύθμιση δεν μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία για την προστασία της θρησκευτικής ελευθερίας.**

Ειδικότερα, στο αυστριακό δίκαιο το ζήτημα της δυνατότητας των εργαζομένων που δεν ανήκουν σε μία από τις ως άνω Εκκλησίες να εορτάσουν θρησκευτική εορτή η οποία δεν συμπίπτει με μία από τις γενικές αργίες που προβλέπονται στην Αυστρία δεν αντιμετωπίζεται με τη χορήγηση επιπλέον ημέρας αργίας, αλλά κατά κύριο λόγο στο πλαίσιο της υποχρέωσης πρόνοιας που υπέχουν οι εργοδότες έναντι των εργαζομένων τους βάσει της οποίας μπορεί να αναγνωρισθεί, κατά περίπτωση, δικαίωμα απουσίας από την εργασία για το χρονικό διάστημα που απαιτείται για την εκπλήρωση συγκεκριμένων θρησκευτικών καθηκόντων.

Ομοίως δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η επίμαχη αυστριακή νομοθετική ρύθμιση περιλαμβάνει ειδικά μέτρα για την αντιστάθμιση μειονεκτήματος λόγω θρησκείας τα οποία συνάδουν προς την αρχή της αναλογικότητας και, στο μέτρο του δυνατού, προς την αρχή της ισότητας.

Πράγματι, οι επίμαχες διατάξεις παρέχουν στους εργαζομένους που είναι μέλη μίας από τις ως άνω Εκκλησίες περίοδο αναπαύσεως 24 ωρών κατά τη Μεγάλη Παρασκευή, ενώ οι εργαζόμενοι που ανήκουν σε άλλα θρησκευόμενα των οποίων οι σημαντικές εορτές δεν συμπίπτουν με μία από τις γενικές αργίες που προβλέπονται στην Αυστρία δύνανται κατ' αρχήν να απουσιάσουν από την εργασία τους προς εκπλήρωση θρησκευτικών καθηκόντων που συνδέονται με τις εορτές αυτές μόνον εφόσον το επιτρέψει ο εργοδότης στο πλαίσιο της υποχρέωσης πρόνοιας. Κατά συνέπεια, τα επίμαχα μέτρα υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου για την αντιστάθμιση τέτοιου υποτιθέμενου μειονεκτήματος και εισάγουν διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων που έχουν συγκρίσιμες θρησκευτικές υποχρεώσεις, η οποία δεν διασφαλίζει, στο μέτρο του δυνατού, την τήρηση της αρχής της ισότητας.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο αναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της απόφασης είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της απόφασης διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106